

Наталія Криштоф,

кандидат наук з державного управління,
доцент кафедри економічної політики НАДУ

Реформи державного управління в системі технічного регулювання – запорука забезпечення виходу української продукції на зовнішні ринки

У статті обґрунтовуються реформи державного управління в системі технічного регулювання. Проводиться аналіз нової нормативно-правової бази щодо системи ринкового нагляду.

Ключові слова: державне управління, технічне регулювання, суб'єкти господарювання, сертифікація, стандартизація, гармонізація.

The article explains the public administration reform in the system of technical regulation. The analysis of the new regulatory framework on a system of market surveillance.

Key words: public administration, technical regulation, economic entities, certification, standardization, harmonization.

Постановка проблеми. Головним принципом державної політики є забезпечення конкурентоспроможності країни у світовій економіці з допомогою механізмів підтримки національного виробника. Вдосконалення умов стандартизації й сертифікації товарів та перегляд умов щодо технічного регулювання виробництва товарів забезпечить вільний вихід українських виробників продукції на зовнішні ринки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Значний внесок у теоретичну розробку концептуальних засад та механізмів державного управління у сфері структурних зрушень зроблено науковцями Національної академії державного управління при Президенті України, такими як: В.Г.Бодров, О.І.Кілієвич, Н.А.Малиш, І.В.Розпутенко, В.В.Юрчишин та ін.

Ефективне державне регулювання економікою є одним із напрямів державної політики, спрямованим на вдосконалення регулювання господарських відносин, а також на створення органами державної влади адекватних адміністративних послуг суб'єктам господарювання. Ринкова економіка ніколи не існувала окремо від держави, тому правове регулювання у ринкових відносинах не можна розуміти як повне відсторонення держави від економічного розвитку господарюючих суб'єктів. Державне регулювання повинне спрямовуватись на упорядкування діяльності суб'єктів господарювання, на забезпечення стану дотримання закону, прав та безпеки споживачів товарів і послуг, а також збереження навколишнього середовища. В ринкових умовах суб'єкти господарювання є фактором економічного розвитку та матеріального забезпечення добробуту громадян держави.

Я. Жаліло вважає, що головною функцією державної стратегії є впровадження схеми суспільної поведінки, яка сприятиме пошуку компромісу між інтересами економічних суб'єктів і пріоритетами економічної стратегії держави. Забезпечення сталої соціальної та макроекономічної динаміки потребує формування нової парадигми економічної політики, орієнтованої на всебічне стимулювання соціально-економічного розвитку на підґрунті оптимізації співвідношення відтворювальних стратегій розвитку різних рівнів. Тому необхідно зосередити увагу на подоланні слабкої дієздатності наявних у розпорядженні держави інструментів економічної політики та методології їх застосування [2].

Головний принцип державної політики щодо ефективного розвитку суб'єктів господарювання це – формування позитивного іміджу українського виробника на внутрішньому та міжнародному ринках. Необхідно проводити ефективні заходи на поживлення внутрішнього споживчого попиту, розкриття потенціалу внутрішнього ринку для економічного зростання. Покращення конкурентного середовища полягає у створенні сприятливої системи державного управління для розвитку суб'єктів господарювання і гармонізації законодавства з вимогами Євросоюзу, СОТ та вимогами інших країн і об'єднань, які вигідні українському споживачу й національному виробнику.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Технічне регулювання й обов'язковість стандартів для товарів та послуг перешкоджає діяльності значної частини українських виробників, які повинні дотримуватися встановлених вимог технічного регулювання. На сьогодні виробництво та промисловість є зарегульованими. Випуск товарів та надання послуг – регулюються обов'язковими стандартами чи технічними умовами. Реєстрація останніх або придбання стандарту є єдиним способом, за якого підприємство може запроваджувати інновації у свою продукцію. Цей процес потребує значних витрат часу та коштів. Законодавча вимога для вітчизняної продукції щодо неухильної відповідності стандартам ставить українських товаровиробників у невідповідні умови конкуренції порівняно з іншими країнами.

Попри значну увагу науковців до окресленої тематики, низка невирішених питань щодо здійснення державного управління в сучасних умовах, впливу соціальних та економічних чинників на державно-управлінські процеси й реформи потребує системних наукових досліджень та обґрунтувань.

Метою статті є обґрунтування особливостей здійснення державної політики щодо розвитку внутрішнього виробника та надавача послуг у контексті гео-економічних змін. Система технічного регулювання має вирішальне значення для сталого розвитку економіки держави, оскільки вирішує питання вільного виходу продукції на нові зовнішні ринки та питання безпеки споживачів.

Виклад основного матеріалу. Виробники товарів та послуг, які працюють на світових ринках, не мають повної свободи дій щодо розміщення

своїї продукції, особливо, яка може становити загрозу здоров'ю та безпеці споживачів або навколишньому середовищу, адже у цей процес втручається держава, щоб шляхом запровадження технічного регулювання підвищити ефективність ринкових механізмів. У деяких питаннях система технічного регулювання перешкоджає торгівлі, якщо вона повною мірою системно не врегульована. За останні роки в законодавство, що регулює систему технічного регулювання в Україні, внесено зміни. Розпочався процес скасування обов'язкової сертифікації. 22 березня 2010 р. було оприлюднено Розпорядження Кабінету Міністрів України "Про скасування окремих пунктів Переліку продукції, що підлягає обов'язковій сертифікації в Україні" від 23 грудня 2009 р. № 1689-р. [10]. Відповідно до попередньої редакції Переліку (затвердженого Наказом Державного комітету України з питань технічного регулювання та споживчої політики від 1 лютого 2005 р. № 28), обов'язковій сертифікації підлягали близько 400 видів продукції й послуг. Зміни виключили з цього списку 17 видів харчової продукції (залишивши тільки продукти дитячого харчування, тютюнові та алкогольні вироби).

22 вересня 2010 р. Державний комітет України з питань технічного регулювання та споживчої політики видав Наказ "Про внесення змін до Переліку продукції, що підлягає обов'язковій сертифікації в Україні" № 425 (набрав чинності з 1 січня 2011 р.), яким скасовано обов'язкова сертифікація [8]:

- послуг, що надаються закладами громадського харчування (включаючи ресторани, кафе й бари);
- іграшок, засобів індивідуального захисту, деяких виробів легкої промисловості (текстилю й виробів зі штучного хутра);
- деяких побутових приладів і скляного посуду.

Обов'язкова сертифікація продукції, що не становить загрози для споживачів та навколишнього середовища, завжди була однією із складних процедур та жодним чином не впливала на процес забезпечення безпеки споживачів, а щоб її гарантувати, продукція й послуги, які вже не підлягають обов'язковій сертифікації, залишались під постійним контролем державних органів.

Верховною Радою України прийняті три основні закони, що гармонізують систему технічного регулювання з європейською. Вони відзначаються високим ступенем відповідності стандартам ЄС та значно полегшують процедуру регулювання, сприятимуть розвитку та зростанню національної економіки, що, у свою чергу, створить нові можливості для виходу українських виробників на міжнародні ринки. Нові регуляторні акти щодо метрології, стандартизації та захисту прав споживачів проходять обговорення та процедуру затвердження з 2010 р., яка полягає в перегляді повноважень і обов'язків державних органів усіх рівнів для створення ефективної та дієвої інституційної системи надання державних послуг.

З прийняттям у 2010–2011 рр. трьох законів України – “Про державний ринковий нагляд і контроль нехарчової продукції”, “Про загальну безпечність нехарчової продукції” та “Про відповідальність за шкоду, завдану внаслідок дефекту в продукції”, підготовлено законодавчу основу для створення сучасної системи ринкового нагляду відповідно до європейських норм [3-5].

Закон України “Про державний ринковий нагляд і контроль нехарчової продукції” від 2 грудня 2010 р. № 2735-VI [3] впроваджує систему ринкового нагляду та відповідає вимогам законодавства ЄС. Закон усуває доринковий контроль промислової продукції та зосереджує увагу контролюючих органів на продукції з високим ступенем ризику для суспільства та навколишнього середовища. Система ринкового нагляду усуває дублювання контролюючих функцій з боку державних органів та стає прозорішою.

Закон України “Про загальну безпечність нехарчової продукції” від 2 грудня 2010 р. № 2736-VI базується на Директиві ЄС № 2000/95/EU [4]. Законом визначається безпечність як єдина вимога до виробників нехарчової продукції та визначаються критерії оцінки безпечності продукції, а також створення системи оперативного оголошення (аналогічної європейській системі RAPEX) про продукцію, що становить серйозний ризик.

Закон України “Про відповідальність за шкоду, завдану внаслідок дефекту в продукції” від 19 травня 2011 р. № 3390-VI [5] забезпечує повноцінне функціонування системи ринкового нагляду. Відповідно до Закону повну відповідальність несе виробник, а не продавець, як було раніше, та відповідальність за продукцію перекладається з держави на підприємство, що дає змогу полегшити скасування деталізованих вимог і посилити контроль на кожному етапі виробництва.

31 травня 2011 р. Президент України підписав Указ “Про Міністерство економічного розвитку і торгівлі України” № 634/2011 [12], надавши Міністерству повноваження щодо формування та реалізації державної політики у сфері технічного регулювання (зокрема стандартизації, сертифікації, оцінки відповідності та управління якістю), формування державної політики у сфері державного ринкового нагляду й захисту прав споживачів та контроль за їх реалізацією.

У Міністерстві економічного розвитку і торгівлі України розроблено проект постанови Кабінету Міністрів України “Про затвердження Технічного регламенту безпечності іграшок”, що зумовлено необхідністю приведення Технічного регламенту безпеки іграшок, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 8 жовтня 2008 р. № 901, у відповідність із Директивою Європейського Парламенту та Ради № 2009/48/ЄС від 18 червня 2009 р. Проектом постанови передбачено затвердити в новій редакції Технічний регламент безпечності іграшок, який приведений у повну відповідність із Директивою ЄС у частині оформлення, заходів, термінів та

відповідальних за їх виконання, а також конкретизовано фізичні, хімічні, пожежні та гігієнічні вимоги.

Технічний регламент є аналогом європейських директив, який містить вимоги щодо якості продукції (якщо продукція не відповідає стандартам, то вона не може потрапити на внутрішній ринок країни). А це і є державною політикою щодо захисту свого споживача та внутрішнього ринку країни.

Технічні регламенти – нормативні документи, які встановлюють обов'язкові вимоги до якості продукції, процесів, пов'язаних з її виробництвом та введенням в обіг. Це ефективна сучасна процедура підтвердження оцінки відповідності, яка прийшла на заміну українським процедурам сертифікації, що застосовувались до рішення щодо адаптації до європейського законодавства.

Фактично оцінка відповідності стає більш декларативною, має на меті посилити відповідальність виробника, який випускає продукцію, і зменшує адміністративне навантаження на процеси, пов'язані з її введенням. Існує розподіл товарів за рівнями небезпеки – від низького до високого. До першого рівня безпеки вимоги щодо введення в обіг максимально мінімізуються і фактично зводяться до декларування безпеки продукції виробником, оформляється декларація і без додаткових випробувань та адміністративних процедур продукція випускається на ринок. Але чим більший рівень небезпеки, тим, відповідно, збільшується й кількість процедур і випробувань, пов'язаних із введенням продукції в обіг на ринок товарів: необхідна наявність протоколів лабораторних випробувань щодо безпечності продукції, її складових, матеріалів, аж до залучення третьої сторони – органів оцінки відповідності, які мають повноваження на здійснення оцінки.

Тому нова редакція технічного регламенту сприятиме:

- усуненню технічних бар'єрів у торгівлі;
- полегшенню співпраці між органами ринкового нагляду в рамках системи обміну інформацією про небезпечну продукцію;
- запобіганню появі небезпечних товарів на ринку України.

Усе це створює хороші передумови щодо соціальної відповідальності держави та бізнесу перед своїми громадянами. Держава проводить оптимізацію процедур, але повинні бути соціально свідомі як виробники, так і постачальники, а також споживачі цих товарів та послуг.

Указ Президента України “Питання оптимізації системи центральних органів виконавчої влади” (від 6 квітня 2011 р. № 370/2011 [13]) ліквідував Державну службу технічного регулювання України і створив Державну інспекцію України з питань захисту прав споживачів. Таким чином, адміністративна реформа почала усувати конфлікт інтересів, що тривалий час існував у Держспоживстандарті.

Але багато чинників системи технічного регулювання досі залишаються нереформованими та недосконалыми:

- великий перелік продукції, що підлягає обов'язковій сертифікації;
- державна реєстрація технічних умов, що їх розробляє виробник на новий вид продукції;
- велика кількість стандартів на продукцію, що надмірно обмежують способи виробництва, не відповідаючи сучасному технологічному рівню;
- зміст вимог до продукції та механізми підтвердження відповідності й контролю їх дотримання не відповідають стандартам ЄС;
- недостатня інституційна та технологічна спроможність органів та структур, зокрема, що займаються метрологією та оцінкою відповідності, не дають можливості приєднатися до міжнародних організацій і об'єднань.

Наявна система досі вимагає від законослухняного бізнесу витратити багато зусиль на дозвільні процедури, чим стримує інновації та виробництво нових товарів, а інші обминають систему технічного регулювання та розміщують на ринку дешевшу продукцію за рахунок цілковитого нехтування вимогами безпечності. Ці негативні фактори впливають на конкурентоспроможність українських виробників, як на зовнішньому, так і на внутрішньому ринках. Виробники-імпортери змушені проходити в Україні додаткові контрольно-дозвільні процедури, що призводить до підвищення цін на товари, водночас це негативно впливає і на українських експортерів, коли вони виходять на міжнародний ринок зі своєю продукцією. Все це є наслідком того, що всі прямі та непрямі витрати перекладаються на українських споживачів, в результаті чого вибір товарів значно менший, а ціни на імпортні товари, як правило, значно вищі ніж за межами країни. Така ситуація обмежує торгівлю України передусім із розвиненими країнами та стримує ефективний товарообіг. Ціна втрачених можливостей для всього суспільства занадто висока, тому необхідність проведення реформування не викликає сумнівів як у виробників та українських споживачів, так і державних органах, які власне контролюють та відслідковують ці процеси.

Тому в нашій державі проводиться широкомасштабна гармонізація національних стандартів із відповідними міжнародними та європейськими стандартами. У 2011 р. завершено переговорний процес щодо узгодження розділу "Технічні бар'єри в торгівлі" Угоди про зону вільної торгівлі між Україною та ЄС, яка дає змогу укладати договори між Україною та ЄС про оцінку відповідності та прийнятність промислових товарів і забезпечує вільний доступ української промислової продукції на європейський ринок за умови приведення вітчизняної системи технічного регулювання до норм ЄС.

Скасовано обов'язкову сертифікацію більшості товарів з низьким ступенем ризику відповідно до зобов'язань перед СОТ. Реорганізовано Держспоживстандарт, функції якого поділено між Міністерством економічного

розвитку та торгівлі України та Державною інспекцією України з питань захисту прав споживачів. Як наслідок, неможливість скористатися повною мірою значним експортним потенціалом держави та зниження інвестиційної привабливості аграрного, харчового та пов'язаних із ними секторів економіки; нездатність вітчизняної системи державного контролю забезпечити рівень безпечності й захисту життя та здоров'я споживачів, що існує в країнах-членах ЄС.

Незадовільність ситуації підсилюється, з одного боку, – низьким рівнем довіри країн-членів ЄС та інших розвинених країн до вітчизняної системи контролю за безпечністю харчової продукції, а з другого – істотним просуванням низки пострадянських країн на шляху гармонізації свого законодавства із законодавством Європейського Союзу. Таким чином, Україна втрачає конкурентні позиції на міжнародному ринку харчової продукції.

Зберігається потенційний конфлікт інтересів у Міністерстві економічного розвитку і торгівлі при формуванні й реалізації державної політики у сфері технічного регулювання. Наразі безпосередньо Мінекономрозвитку підпорядковуються регіональні центри стандартизації, сертифікації, метрології, які здійснюють оцінку відповідності шляхом сертифікації, а також Національне агентство України з акредитації, тому можливий конфлікт інтересів між сертифікацією та акредитацією. Зосередження функцій акредитації та сертифікації в одному структурному підрозділі Міністерства може привести до невідповідності вимогам міжнародних та європейських стандартів у цій сфері, поставить під сумнів достовірність результатів оцінки відповідності і ускладнить визнання українських сертифікаційних та акредитаційних документів з боку іноземних партнерів.

Потребує подальшого вдосконалення базове законодавство у сфері стандартизації та оцінки відповідності. На сьогодні в Україні діє ціла низка базових законів у зазначеній сфері, що значно ускладнює їх застосування на практиці. До того ж більшість законів було прийнято понад 10 років тому, зокрема Декрет Кабінету Міністрів України “Про стандартизацію та сертифікацію” у 1993 р., саме тому нормативна база потребує внесення численних змін.

Системи технічного регулювання та захисту прав споживачів, які ще до сьогодні діють в Україні, засновувалася на державних стандартах радянських часів, так званих ГОСТах (системі характеристик товару, за допомогою яких держава встановлювала детальні вимоги не тільки до складу та технології виробництва товару, а й до товарів, які було дозволено продавати на ринку ЄС). Кожен товар чи послуга були однакові на всій території Радянського Союзу, а відповідність державним стандартам гарантувала безпечність продукції. Ще і до сьогодні деякі товаровиробники України виробляють продукцію відповідно до національних стандартів, більшість з яких

розроблена ще в 70-80-х рр., і якщо ж державного стандарту немає для певного виду продукції, підприємство повинно зареєструвати відповідні технічні умови. Тому для будь-якого інноваційного продукту вимагалась реєстрація технічних умов у Державному комітеті України з питань технічного регулювання та споживчої політики. Тобто виробник сам розробляє технічні умови, які реєструються державним органом і які водночас не повинні суперечити існуючим стандартам. У харчовій промисловості вимоги стосуються вмісту складників продукту, у промислової продукції вимоги до виду та кількості матеріалів, з яких виробляється продукція. Тому виникає питання щодо ролі та місця державного регулювання виробників інноваційної продукції. В Європейському Союзі будь-які нововведення заохочуються і єдиною вимогою до нового продукту є його безпечність, що забезпечується дотриманням вимог відповідних директив.

На ринках Євросоюзу більшість продукції не підлягає технічному регулюванню. Система ринкового нагляду функціонує ефективно, що забезпечує здоров'я та безпеку споживачів. Європейський Союз не тільки встановлює новітні прогресивні правила, але й оцінює їх ефективність, шукаючи відповіді на нові виклики глобалізованої економіки.

Національні стандарти, вимоги обов'язкової сертифікації, технічні умови в Україні не гарантують безпечності споживачам, оскільки є більш пов'язаними з технічними характеристиками продукції, ніж із безпечністю. З середини 2011 р. систему доринкового державного нагляду та контролю товарів, цілком несумісну з нормами ЄС, замінено на систему ринкового нагляду, що відповідає європейським принципам. Це вигідно як для суб'єктів господарювання, адже усувається надмірний тиск і ризики адміністративного втручання в господарську діяльність, так і для споживачів, оскільки підвищується контроль на безпечність і ефективність заходів щодо виробників небезпечної продукції, які виставили її на ринку. Нова система висуває вимоги як до контролюючих органів, які мають забезпечити кваліфіковане визначення ризикованої продукції, оперативність та високу надійність перевірок і відповідних заходів, так і до самих споживачів, які мають захищати власні інтереси, виявляючи ризиковану продукцію. А уряд України має забезпечити швидке становлення нової системи ринкового нагляду для повноцінного виконання функцій відповідно до європейських стандартів та норм.

Висновки. Якщо реформи будуть підкріплені рішучими діями держави, це дасть змогу усунути конфлікт інтересів, вирішить низку проблемних питань, які тривалий час виникали у Держспоживстандарті. За європейським зразком необхідно створити чотири незалежних агентства, кожне з яких відповідатиме за окрему сферу:

- 1) метрологія;
- 2) стандартизація;

- 3) ринковий нагляд та захист прав споживачів;
- 4) оцінка відповідності.

Якщо така структура буде сформована та ефективно працюватиме, існуючий конфлікт інтересів між виробником, споживачем та контролюючими органами зникне, а система стане чіткою і прозорою для всіх суб'єктів господарювання. Система технічного регулювання є важливою складовою забезпечення конкурентоспроможності продукції, адже перед Україною є завдання щодо створення адаптованої до вимог СОТ і ЄС сучасної системи технічного регулювання.

На даний час проходить процес відокремлення системи технічного регулювання від системи державного регулювання і контролю безпечності та якості харчових продуктів. Розмежовано функції нагляду за ринком і захисту прав споживачів від оцінки відповідності через ліквідацію Держспоживстандарту України; створено окрему Державну інспекцію України з питань захисту прав споживачів, функції формування й реалізації політики у сфері технічного регулювання покладено на департамент Міністерства економічного розвитку і торгівлі. Водночас аналіз реалізації заходів, проведених у рамках виконання Програми економічних реформ на 2010–2014 рр., свідчить про наявність певних недоліків. Основна мета цих заходів – модернізація державно-управлінських відносин, створення дієвої системи державного забезпечення та захисту конституційних прав і свобод людини, наближення апарату управління до потреб громадян, пристосування його до вимог сьогодення. Разом з тим необхідно приділити увагу питанням доцільності та раціональності надання підтримки суб'єктам господарювання, а саме проблемі методики визначення економічної ефективності.

Ефективність державної політики розвитку характеризує загальні результати господарювання суб'єктів господарювання. Основними принципами є: результати і витрати, що використовуються з метою формування відповідних показників ефективності господарської діяльності, враховують усі показники ефективності державної політики. Сам принцип оцінки ефективності державної політики зводиться до виміру результату вкладених державних коштів. Реалізація політики, тобто заходів, дає результат, – продукт (випуск продукції). Продукт політики впливає на зовнішнє середовище: економічні, соціальні, політичні чинники, а середовище має зустрічний вплив на продукт політики. Впливи формують кінцевий результат (або наслідки політики). Результативність політики (програми) – це міра досягнення проголошених цілей політики, показує наскільки результат наблизився до задекларованих цілей [7].

Складовою регуляторної політики у світі є “кількісний аналіз впливу проекту рішення” – аналіз вигод та витрат, де Україна, незважаючи на досвід впровадження Закону про регуляторну політику, ще відстає від розвинених

країн світу. Регуляторне середовище в Україні все ще не є сприятливим для ефективного розвитку суб'єктів господарювання, адже його формування відбувалося в умовах доволі суперечливих. Головними регуляторними перешкодами є системи видачі дозволів, державного нагляду, контролю та технічного регулювання.

Реалізація Програми економічних реформ на 2010–2014 роки “Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава” [9] стимулюватиме конкретні успіхи з реформування дозвільної системи, сфери державного нагляду і контролю, реформування сфери технічного регулювання. Аналіз реалізації заходів свідчить про те, що зусилля доцільно зосередити на реформуванні сфери технічного регулювання, розвитку національної системи стандартизації шляхом їх гармонізації із системою стандартизації Євросоюзу, прийняття міжнародних та європейських стандартів як національних. Необхідно привести у відповідність із законодавством Європейського Союзу систему санітарних та фітосанітарних стандартів.

Проведення регуляторних реформ – ефективний спосіб докорінно змінити на краще існуюче середовище для українських виробників та споживачів товарів і послуг. Світовий досвід свідчить, що запорукою успішної реалізації регуляторних реформ є комплексність та системність їх проведення. На обґрунтування заходів регуляторних реформ мають спрямовуватись майбутні дослідження.

Список використаних джерел

1. Директива ЄС № 2001/95/EU [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.rohs.eu/>
2. Жаліло Я. А. Теорія та практика формування ефективної економічної стратегії держави : монографія / Я. А. Жаліло. – К. : НІСД, 2009. – 336 с.
3. Про відповідальність за шкоду, завдану внаслідок дефекту в продукції : Закон України від 19 трав. 2011 р. № 3390-VI // Голос України. – 2011. – № 108.
4. Про державний ринковий нагляд і контроль нехарчової продукції : Закон України від 2 груд. 2010 р. № 2735-VI // Голос України. – 2011. – № 1.
5. Про загальну безпечність нехарчової продукції : Закон України від 2 груд. 2010 р. № 2736-VI // Голос України. – 2011. – № 1.
6. Інформаційні матеріали до засідання Комітету підприємців малого та середнього бізнесу при Торгово-промисловій палаті України від 13 лют. 2013 р.
7. Кілієвич О. Мікроекономіка для аналізу державної політики : підручник / О. Кілієвич, О. Мертенс. – К. : Основи, 2005. – 655 с.
8. Про внесення змін до Переліку продукції, що підлягає обов'язковій сертифікації в Україні : Наказ Державного комітету України з питань технічного регулювання та споживчої політики від 1 січ. 2011 р. № 425.
9. Програма економічних реформ на 2010–2014 роки “Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава” [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.president.gov.ua/docs/programa_reform_final_1.pdf

10. Про скасування окремих пунктів Переліку продукції, що підлягає обов'язковій сертифікації в Україні : Розпорядження Кабінету Міністрів від 23 груд. 2009 р. № 1689-р.

11. *Розпутенко І. В.* До питання про ідеологію державного управління в Україні [Електронний ресурс] / І. В. Розпутенко // Наукові розвідки з державного та муніципального управління : зб. наук. пр. – 2011. – № 2. – Режим доступу : http://www.nbuuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Nrzd/2011_2/18.pdf

12. Про Міністерство економічного розвитку і торгівлі України : Указ Президента України від 31 трав. 2011 р. № 634/2011.

13. Питання оптимізації системи центральних органів виконавчої влади : Указ Президента України від 6 квітня 2011 р. № 370/2011.

Сергій Степаненко,
кандидат наук з державного управління,
доцент кафедри економічної теорії НУДПСУ,
докторант Інституту проблем
державного управління
та місцевого самоврядування НАДУ

Організаційно-технологічний підхід до економічного забезпечення безкризового розвитку суспільства в наступництві поколінь

Розглядаються питання, пов'язані з проблемою вибору підходів до концептуального забезпечення економічної науки та її спроможності вирішувати завдання безкризового розвитку суспільства в наступництві поколінь.

Ключові слова: соціально-економічна система, розвиток виробництва, споживання, розподіл, добробут населення, наступництво поколінь.

Questions are examined related to the problem of choice of going near the conceptual providing of economic science and its possibility to decide the task of crisis-free development of company in the successor of generations.

Key words: socio-economic system, development of production, consumption, distributing, welfare of population, successor of generations.

Постановка проблеми. Україна опинилася в тяжкій соціально-економічній та гуманітарній кризі. Диктатура олігархії, беззаконня й невідповідність багатіїв, зруйнований народногосподарський комплекс, бідність та відсутність соціальних гарантій, падіння суспільної моралі – це згубна реальність сьогоденної України. Та обставина, що до нинішнього часу реформи, які проводяться в пострадянській Україні, не принесли обіцяного на їх початку економічного добробуту (за деякими оцінками Україна мала 10-й у світі потенціал після розпаду СРСР) [1], дає підстави стверджувати,